

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND McGRIGOR STREET IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ

газета для робочого люду — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видає Робітничо-Фармерське Видавництво Тосзаіство, закорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українським Робітничим Домі, на розі вулиць Прічард і Макгрегор, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ХТО ПРАВИТЬ РАДЯНСЬКОЮ СОЦІАЛІСТИЧНОЮ ДЕРЖАВОЮ.

Читаючи ворожі газети про комуністів в Радянським Союзі, здається, що комуністи відгороджені там від загального трудового населення китайським муром, що вони — якась окрема правляча каста, яка тільки наказує, а населення мусить виконувати. Пересічний несвідомий робітник, наслухавшись чи начитавшись такого, справді такі може часом повірити. Головно, коли він візьме собі за взірць консервативну, або ліберальну партію в Канаді.

Зараз в Канаді про домінуючу владі є ліберальна партія. Що робітник або фармер має спільного з нею? Чи має він хоч яке-такое поняття, як та партія збудована, з кого вона складається, хто в ній верховодить, коли й де вона відбуває свої зібрання, що на них говорять та ухвалює? Який, взагалі, ця буржуазна правляча партія в Канаді має зв'язок з тим трудовим населенням країни, для якого вона видає закон?

Всі діла цієї, як і кожної іншої капіталістичної партії, замуровані від робітника й трудового фармера. Ця партія приходить до робітника й фармера тільки за голосами в часі виборів і то говорить ім не те, що говорить в нутрі свого членства, дає обіцянки, яких ніколи не виконує.

Брати будову капіталістичної влади за приклад до будови радянської влади абсолютно неможливо. Радянська влада має найтісніший зв'язок з працюючими своєї країни, вона сама походить з глибини робітництва й селянства й то з їх найбільшої верстви.

Ми вже в першій з цих статтів вказували на численність Всесоюзної Комуністичної Партії та на те, з кого вона складається. В другій ми вказували на численність професійних союзів. Та все-ж таки може хтось сказати: Радянський Союз числить 130 мільйонів населення, а ми — по числу членства компартії й профсоюзів будемо мати разом 11,200,000 (одинадцять мільйонів двісті тисяч). А тут треба ще зазначити, що комуністи одночасно є також членами профсоюзів.

Перш за все, рахуючи 130 мільйонів населення Радянського Союзу, сюди включаємо всіх: старих і малих, працюючих і неробів. А до профсоюзів і компартії належать лише повноправні громадяни країни. Однак великий процент повноправних громадян це лишається поза ними організаціями, головним чином серед селянства. Що-ж ці громадяни роблять? Чи беруть вони участь в керуванні державою? А коли беруть, то як, через які організації?

Відповідь на ці питання є така: селянство має свою могутню організацію, яка називається "Комітет Незаможного Селянства" (Комнезам). Є це велика безпартійна організація найбільшого трудового селянства. Та організація впершу чергу пильнує, щоб всі люди по селах і містечках до рад були вибрані тільки членами цієї організації; щоб всі бідняцькі верстви селянства належали до кооператив; щоб всяка допомога влади була правильно розділена між тими, кому вона потрібна; щоб всякі кредити та пільги діставали ті, для кого вони призначені; щоб до сільських рад були вибрані члени цієї організації незалежного селянства. Бо радянська влада, це не тільки та, що сидить у Харкові чи Москві. Радянська влада — це рада в кожному місті, містечку, окрузі, районі, селі. Радянська влада, це самі працюючі, це їх власна самодіяльність, організованість.

Трапляється, скажемо, так: в одному селі бідніші селяни й середняки — незорганізовані. Такий стан використали багатіші селяни (куркулі) й вибрали до ради своїх людей. Тоді ті вже радять на свою руку: землю неправильно ділять, податки неправильно збірять, подаючи вищій владі невирні статистичні дані про стан поодиноких господарств і т. ін. Що тоді роблять незможні селяни, бачучи таку несправедливість? Ідуть скаржитися до районної ради, до окружної, або до центральної, пишуть про це до газети. Вища влада присилає свого представника, той переводить ревізію, скликає само такі незможні селяни і не плаче над його долею, але питає: Ви зорганізовані? Чи у вас є комітет незможного селянства? Чи ви сходитеся та обговорюєте свої справи? Ні? А чому? Куди ви самі про себе не даєте, то хто має про вас дбати? Коли ви допустили до того, хоч вас є багато більше, що куркулі пройшли до ради, то чому тепер скаржитесь? Чому не візьмете собі за приклад ваше сусіднього села? Радянська влада спірається не на плаксивих хоч би й трудових елементів, не на тих, що лише скаржаться, але на тих, що боряться на елементах енергичних, свідомих.

Тому радянська влада й комуністична партія висилає для праці на село комуністів, тому вона кожного селянського червоноармійця вивчає при військовому ремесла, але ремесла — сільсько-господарського будівництва, вивчає так, щоб він, вернувшись в армію в село, був інструктором, вчителем селян; тому партія організує по селах комуністичні гуртки з місцевих свідоміших селян, комсомольські гуртки з селянської молоді. А ті із свого боку є активними працівниками в Комітетах Незаможного Селянства (Комнезамах), в кооперативах. Через ці організації вони закладають в селах хати-читальні, селянські будинки, школи, встановлюють в них радіо-гучномовці, якими зв'язують село з містом, з самими центрами — Московю, Харковом, Київом. Селяни бачуть роботу комуністів і вибирають їх до рад. Уже й незможне селянство знає, що коли воно зробить головою чи секретарем сільської ради комуніста, то він пильнуватиме справ бідніших селян. Коли-ж він щось споневирить, зробить на шкоду біднішим, то впершу чергу його потягне за це до відповідальності комуністична партія й покаже йому, як козам роги пра-

влять. Коли в такому разі прийде до села для ревізії представник вищої влади, то він вже не селяни питає, чому вони самі про себе не дають, але того комуніста запитає, про чи він справи дає. При центральній радянській владі є спеціальний комісаріят, що називається Народний Комісаріят Робітничо-Селянської Інспекції, який слідить за виконанням всіх директив радянської влади в центрі, окрузі, районі й на селі. Це є найбільш віддалений комісаріят, він має повне право заглянути в роботу всіх державних установ. (Головою цього комісаріату на Україні є т. Затонський.)

А тепер короткі підсумки: першою боєвою й керівничою організацією в С.Р.С.Р. є Всесоюзна Комуністична Партія, яка стоїть на чолі політичного управління державою; другою масовою організацією є професійні союзи, до якої належать фабричні робітники, залізничники, служачі, лісові, будівельні й інші робітники, як також робітники освіти (вчителі, професори і т. ін.); третьою — є Комнезми. Комуністична партія є не тільки тісно зв'язана з всіма цими організаціями, але вона є їхньою нерозривною частиною. Кожний комуніст, де-б він не працював, мусить належати там до профсоюзу. Це однаково відноситься як до фабричного робітника, так і до академіка чи до народного комісара, до голови держави.

Ці всі профсоюзи та комнезми, додамо також — кооперативи, про які ми поговорили при іншій нагоді — є найтісніше зв'язані з всіма працюючими масами, з робітниками й селянами. Бо вони-ж день в день працюють разом, живуть разом, на кожному кроці зустрічаються як в місті, так і в селі. Однакове соціальне положення, однаковий матеріальний стан їх дучить разом. Це бачуть безпартійні, це бачуть ті, що з якоїсь причини не належать ще до профсоюзів і комнезамів. Бачуть і знають, що про їхній добробут дає лише організація. Вони бачуть це на ділі. І всюди, чи то до сільських рад, чи до централних, чи то до індустріальних, чи до кооперативних рад доноситься на членів організації, в першу чергу на членів комуністичної партії.

В такий спосіб працюючі правлять своєю країною.

РОЗБІЙНИКИ ПЕРА.

(Сталін про підбрюшачів "його статтів").

Розбійниками пера, або літературними злодіями називають тих осіб, які крадуть чужі статті або твори; навіть чужі переклади і підписують під ними свої імена, приписуючи в цей спосіб собі ті статті, або твори, чи навіть переклади, над якими їх не боліла голова.

А таке злодіство трапляється не тільки між капіталістичними журналістами, але й між пролетарськими, навіть між пролетарськими письменниками. Літературні критики пильно за ними слідять і коли вислідять в когось з них навіть поодинокі замасковані рецензії, вкрадені в другого журналіста чи письменника, зараз-же бичують цих молодців перед світом.

Чому ті журналісти чи письменники так роблять? Просто хочеться похвалитися перед світом своїм широким талантом, якого часто "біг дасть", от вони й наслідують для себе з різних творів чужих рецензій, поперекручують їх, позамаскують, а часом такі живіньки ними їх подадуть — з надією, що "може ніхто не догляне".

Буває, що такий справді ніхто не догляне, часом дехто й догляне, але мовчить, мовчав, — нехай переходить на інші руки, але коли догляне той, хто не терпить такої несправедливості, тоді зламає "талан" перед цим світом. Тому не вільно красти не тільки чужих творів, статтів, але навіть перекладів, навіть поодинокі рецензії. Коли-ж треба щось написати з чужого твору, чи статті, то треба докласти зводки, це взятє, хто це написав.

Але-ж чи справді люди, що промишляють пером, притримуються такого правила? Де-ж там. Скубуть один другого, через голови один другого драпаються, щоб тільки видряпатися на верх. Слабші чіпляються за хвости сильніших і коли самі не втнуть так як цей сидний, то боляд будуть хвалитися тим, що вони з сильним за "пани брата".

Між письменниками, журналістами, просто звичайними кореспондентами є не тільки злодії пера, але є також фальсифікатори, підбрюшачі, такі самі, як підбрюшачі гроші, документи.

Ось ми недавно читали, що Гірстова преса в Америці мистила підроблені документи мексиканського уряду й добре на них попекалася. Капіталістична преса, а це така бульварна, як Гірстова, про це не дає. Вона на цьому гроші робить.

Коли-ж йде мова про Радянський Союз, то тут для капіталістичної преси ніякі закони й статуту не писані, тут вона робить, що хоче.

Недавню тому в тії самі американській Гірстовій пресі появився ряд статтів, будуть би написані Сталіном, секретарем Всесоюзної Комуністичної

Партії. Сталін тепер є найвидатнішою особою в Радянському Союзі. Довкола його імені останніх два роки доміла свої мечі опозиція, а поломил її зуби. Тож капіталістична преса тепер вже підбрюшає не "Діти Зіновєва", але "статті Сталіна".

Гірстова преса, головню "Нью-Йорк Амерікен", а за нею й десятки та сотки інших газет, вмістили неначе-б то "статтю Сталіна", в якій "Сталін лише", що більшовики помирилися з православною церквою. Це заітригувало кореспондентів інших буржуазних агенцій і вони відвідали Сталіна в цій справі, думаючи певно дістати від него щось подібного й для своїх газет. Відвідали Сталіна в Москві представники таких великих буржуазних новинарських агенцій, що обслуговують тисячі газет по цілому світі: "Асошієтед Прес", "Агентство Вольфа" і "Найф Райне Прес".

На поставлені ними запитання Сталін відповів, що на такі події для фальсифікаторів "Нью-Йорк Амерікен", агентства "Вайл Ворлд Нью" і "Англо-Амерікен Нюспейпер Сервіс" не варто-б і відповідати, бо вони підбрюшанам тільки живуть. "Вистарчить, каже Сталін, переглянути останні новинки, як ці люди вправлять свою злодію, щоб зрозуміти, що ми маємо тут до діла не з представниками преси, але з розбійниками пера".

Однак на запит представників преси Сталін заявив: "1. Ніякого "Германа Гогфрея" або кого іншого з представників закордонної преси, як нечає-б то мали зі мною інтерв'ю, я ніколи не бачив; 2. ніякого інтерв'ю не давав я цим панам і нікому іншому з представників закордонної преси за останній рік; 3. ніяких промов в "президіі Мокської Ради", ні в "Московському Комітеті" партії я не виголошував про "поворот" капіталістам "нафтових промишляв" в С.Р.С.Р.; ні про "православну церкву", ні про "повітряні сили" С.Р.С.Р.; 4. ніяких "статтів", ні "заміток" в тім дусі не давав в пресі."

Панове з "Нью-Йорк Амерікен", "Вайл Ворлд Нью" і "Англо-Амерікен, Нюспейпер Сервіс" обманюють читачів, заперечуючи їх, що підбрені "статті Сталіна" не заперечували в Москві своєчасно. Підбрені статті "про повітряні сили" С.Р.С.Р., про "замірення з православною церквою" єталі відомі в Москві й країні січня 1927 року. Іх зараз-же тоді заперечив народний комісар закордонних справ, про що повідомив представник "Асошієтед Прес" в Москві, Рєзвіка. Рєзвік 1. гу-

дня післяв до Нью-Йорку до "Асошієтед Прес" телеграму такого змісту:

"Ніні нені заяви в народному комісаріаті закордонних справ, що тут сєдино обговорюють питання про подання в суд в Нью-Йорку Гірстового "Нью-Йорк Амерікен" з метою покласти край поширюванню статтів за підписом Сталіна. Влада рішучо протриває проти заміт в "Нью-Йорк Амерікен" з 6. листопада від наголовок: "Використання церкви для підтримки рад", нечає-б то на таку тему Сталін мав мати секретний доклад на засіданні московської преси. Після слай народного комісара закордонних справ, статті є цілкоміи вигадкою.

Рєзвік, 1. грудня, 1927 р."

Чи була ця телеграма надрукована? А коли ні, то чому? Чи не тому часом, що надрукована телеграма Рєзвіка підбрюшало-б джерела доходів американського Угорця, чи угорського Американця, пана Корда?

"Нью-Йорк Амерікен" не вперше пробує заробити на підбрюшанню несуміючих "інтерв'ю" і "статтів" Сталіна. Мені відомо, наприклад, що в червні 1927 року "Нью-Йорк Амерікен" опублікував фальшиве "інтерв'ю Сталіна" з якимсь Сєсілем Винчестером з приводу "розриву з Англією", про відомовлення від "світової революції", про трус в Аркоці і т. ін. "Бюро вірзоок Арго" прислало мені тоді у зв'язі з цим пропозицією, потвердити оригінал "інтерв'ю" й стати його клієнтом. Не сумніваючись в тому, що маю до діла з провокаторською справою, я тоді-ж вислав до Нью-Йорського "Дейлі Воркера" таке заперечення:

Ще в часі мого побуту в Дос Енджелесі минулої осені, коли я відвідував різні кіно-студії в Голівуді та суміжних містах, я знав, що в студії Мітро-Голдвін-Меєр робляться приготування до постановки фільми "Козаки". Однак я не прибував до того факту особливого ваги, бо вважав, що це буде одна з російських фільмів, які тепер знімають в американських кіно-студіях дуже часто.

Саме тоді закінчували в тіжє студії — Мітро-Голдвін-Меєр — знімання російської фільми "Любов", опертої на славний романі Льва Толстого "Анна Кареніна". В головних ролях у цій фільмі виступали Джан Гілберт і Грета Гарбо, а ролі царських офіцерів грають дійсні російські білогвардійці, які навіть при роботі в кіно-студії титулюють себе: "Ваше превосходительство". Я бачив їх, як знімались в гуртовій сцені з Джаном Гілбертом і Джорджом Фосетом. Є між ними бувші генерали, бари, а навіть одні князі. Всі вони — річчю чорноотенці й погромщики. Вони ніні різали-б Євреїв, як-би мали змогу, однак це не перешкадає їм просити роботи-хліба в тих кіно-студіях, яких власниками є Євреї.

Знаючи, отже, що в американській кіно-студії дуже легко зробити з "Анно Кареніно" — "Любов", я думаю, що й "Козаки" є перерікою з якогось російського твору під іншою назвою. Через те я й не розвідував ближче, що це за "козаки".

Але вже по моім повероті до Вінніпегу я отримав бюлетін з кіно-студії Мітро-Голдвін-Меєр, який повідомляв про розпочаття праці над фільмом "Козаки". З цього бюлетіня, який наспів у другій полозаній листопада, видно було, що "Козаки" — українська фільма. Однак я все ще не довіряв і цікав на ближчї отримати з Голівуда. На дніях я отримав певні відомості, що фільма "Козаки" є з українського життя. Інша річ, як вона вийде як фільм, однак це не заперечує факту появи першої фільми в Америці з українським підкладом.

Щоб показати читачеві, що й студія Мітро-Голдвін-Меєр уважає фільму "Козаки" українською, а не російською, я на-

"Дорогі Товариші! "Бюро вірзоок Арго" прислало мені вірзоку з газети "Нью-Йорк Амерікен" (від 12. червня 1927 р.) з інтерв'ю, яке в нечає-б для якогось Сєсілу Винчестеру. Цим заявлено, що ніякого Сєсілу Винчестера ніколи в очі не бачив, ніякого інтерв'ю не давав ні йому, й нікому іншому і абсолютно ніякого підбрюшення не маю до "Нью-Йорк Амерікен". Якщо "Бюро вірзоок Арго" не є бюром мошенників, то треба сподіватися, що його впроваджені в блуд, мошенники, шантанисти, що мають зносини з "Нью-Йорк Амерікен".
П. Сталін, 11. липня, 1927 р."

*Однак фальсифікатори з організації пана Корда далі практикують свої провокаційні підбрюшання.

Яка мета цих підбрюшан? Чого хочуть добитися своїми ділами Корд і Ко? Можливо — сенсації?

Ні, не тільки сенсації. Іхня мета — це підорвати той ефект, який зробила радянська делегація в Женеві своєю деклярацією про роззброєння. Чи доб'ються вони цього? Розуміється, що ні. Підбрюшання буде викриті (воно вже викриті), а факти залишаться.

А факти є такі, що С.Р.С.Р. є одинокою країною на світі, яка провадить мирну політику, що С.Р.С.Р. є одинокою країною на світі, що поставила почесному питання про роззброєння. Той факт, що агенти капітала в боротьбі з мирною політикою С.Р.С.Р. примушені шукати допомоги у всяких підозрілих осіб, в різних розбійників пера — цей факт найкраще демонструє міць і принципальну силу тої політики, що її заняла делегація С.Р.С.Р. в Женеві в питанні про роззброєння!

ПЕРША АМЕРИКАНСЬКА ФІЛЬМА
З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ.

У Європі не мало країн, де вивчають українське життя. Деякі з них вже вивчили українське життя, де вивчають українське життя, де вивчають українське життя.

Україна і Тексас на однім кварталі. Голівуд бачив різні види. В його багаточисленних кіно-ательє виростали, оживали й відмірляли частини полудневої Африки, Сїаму, Ледового Океану, Аргентини й Палєстїни. "Всі промелькнули перед нами, всі побували тут". Не було тільки Запорозької Сїчі! Недаром українські "екстри" (статисти), граючи ролі китайських мандаринів, нераз хитали головами й говорили:

— Сумно нам, хлопці, сумно. А чому "сумно", самі не знали. Та прокинулися Американці розвідали український сум дійсно історичною картиною з часів вільної Сїчі. "Ніні в студії Мітро-Голдвін-Меєр поспішно будуються хати, корчми й повіткі з підсочниками; поспішно набираються артисти й "екстри", й Американці виряжені в смушкові шапки, свити й чоботи, тупо але весело повторюють вслід за своїми російськими й українськими співробітниками:

— Геть відсіят! Гоп, кума, не журись!

А потім подправляються: чи не лайка це часом? Майже всі приготування вже закінчені. На дніях підніється знімати нова грандіозна картина "Козаки". В головній ролі виступає знаменитий Джан Гілберт. Тут же не менше ославлена у "Великим Параді" партнерша Рїні Адорї, а також напів комік напів злодій Ер-нест Торейт."

Далі говориться про іншу фільму, що представляє Тексас. У повищій цитатї може бути багато переборщеного, однак я навів його для характеристики, як американська кіно-студія розглотує свою фільму з українського життя.

На яким українським творі оперта фільма "Козаки", хто в ній грає з Українцїв та про інші річі в зв'язку з цєю фільмою — напишу іншим разом.

Д. Лобай.

ЛОНДОН, 7. січня. — Нагале піднесення води в Темзі сьогодні рано спричинило смерть 20 осіб в лондонському стріткі. Нагале піднесення ріки спричинило дощі, які стопили різдвяний сніг.

ТА Й БОРИСЬ!

(Малій фейлетон.)

Самогонку треба знущати. З газет.

Він звичайний собі чоловік. У його 6 десятих землі, дві кобилички, одіо лоша, дев'ятеро курей з півнем, підвінок, шестеро дітей (дві доньки на відданні, двоє підбрюшачків, а то ще малі — до школи ходять), жінка, жіночна мати й ворува...

Одне слово — він халяпа... Протподокт адв., подбрюшачків, а то ще малі — до школи ходять, жінка, жіночна мати й ворува...

Пудів й двадцять так що й заївого...

Знову-ж такі (в його-ж шестеро дітей!) в його шість, кумів, шість кумасів, дві отровка, шість сватів, чотири зовніці, три свояки, чотири брати, тридцять трьох племеників та племениць, двадцять сім сусідів (на одній куртці живуть! й богу!), підбрюшачків, а то ще малих і великих людей; у того, динь, гвіздка, а в того ремени на черевцідельника, а в того ще чого-...

У його храм, новий рік, водохреща, сорок святих, м'ясниці, масляна, загонів, жиливий пошєдлок, Явдохі, роговиці, великдень, шість, кателіна веділа, зелєні свята, Параска, Прокота, Петра, Подуєтєра, Ілька, Спаца, перша прєчїста, друга прєчїста, Семена, воздїження, покровка, Андрєя, Кузьма й Дєманна, Михайла, Пилипа, пилишкїва, рїзтво, Мєланка.

Це такі, що обовязково, — хоч дуси, а виншї. Вважаєте дьлі! Родини, хрєстини, вводици, заручини, весїля, похорони, дев'ятий день, сороковий день, роковини...

Як, по-нашому, все це не вимагає?

А корона отєдилась, а кобила лоша привела, а свиня опороєдлася?...

Знову-ж такі кабана закололи?

Треба чи не треба? А поїхати на базар чи на ярмарок?

Чоботи треба? Треба!.. А політи їх треба!?

Нї!.. Киньте, будь ласка, жартувати. Чорта лишого вони тоді вам носитимуться...

А купувати чоботи, щоб через місяць прийти пришивати?...

Та на це яких "лимонів" треба — на прийти! А колїс треба?.. А макїтру треба? А сїрнічїв треба?

Та оть щоб без могорича... Безнадійна справа.
Остан Вишка.

КИЇВ — ЦЕНТР ДОСЛІДЖЕННЯ ЦУКРОВОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ.

Як відомо, Раднарком С.Р.С.Р. затвердив проєкт організації двох дослідних інститутів цукрової промисловости. Одні з них буде в Москві при Вищій Раді Народного Господарства, а другий Державний Експериментальний Інститут, на чолі якого стоїть проф. І. А. Кухаренко, буде в Києві. Обидва інститути повинні працювати на автономних засадах, тільки йогоженю.

З приводу того, що природні умови московського району не так сприятливі для праводження дослідницької роботи над цукровою буржюком, як Київ, представники зазначених дослідницьких інститутів дійшли до згоди, щоб об'єднаний дослідницький агро-відділ організувати в Києві. Остаточні плани та проєкти організації такого відділу затверджено було щими днями на спільній нараді.

ВИБОРИ ДО СОЯМУ І СЕНАТУ РОЗПИСАНІ.

Декрет президента Польщі з 5. грудня ц.р. заряджує вибори до сояму на день 4. березня, а до сенату на день 11. березня 1928 р. Рівночасно оголошено виборчий калєндар, після якого мусять бути виконані різні виборчі чинности.